

kunne yde den ifølge deres Love, uden at det regnes som Fattighjælp.

Jeg forstaaer ikke, hvorfor man har været utilfreds med § 4 og ment, at derved vilde rene Bagabonder og Labaner og daarligere Menneſter slippe ind og blive Bælgere, uagtet de have faaet Fattighjælp; thi vi maa dog sige os selv, at Familiefædre eller Mand, der tidligere have faaet Fattigunderstøttelse og derefter reddet sig ud af Aarets 12 Maanedes uden at forlange Fattighjælp, maa anvende en ikke ringe Kraftanstrengelse for at gjøre det og ere allerede paa gode Veie. Hvorfor da ikke vække dem en hjælp som Haand med god Villie? Er det blot de "12 Maanedes", det gjælder om, saa vilde vel det, hvis der ikke var Andet i Veien, ikke stille ad.

Had derimod § 1 angaar, da har jeg for min Part noget mere Betænkelighed ved den. Jeg er ikke ganſte vis paa, at den ikke kunde friſke Folk til at sige: ja, første Gang, jeg faar Hjælp, er det ikke Fattighjælp. Og Følgen deraf kunde da blive den Vane, om jeg saa maa sige, at de Paagjældende atter fristedes til at gaa den samme Vej 2 og 3 Gange. Jeg er ikke ganſte vis paa, at der ikke kunde være saa svage Individier, uden at jeg skal udtale noget albeles Bestemt derom.

Den ærede Forslagsstiller behøver ikke at tage sig det saa nær, at man har skrevet om Forslaget, at det var en Præmie paa Dovensſtab. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tilligemed andre ærede Medlemmer i Folketinget 1874—75 forelagde et Lovforslag om Understøttelses-kasser. Et æret Medlem, som jeg ikke vil nævne ved Navn — han er ikke længer Medlem af Thinget — sagde da, at tidligere var Forlangendet det, at man vilde ubetinget have Ret til Arbejde; det var Socialismens Forlangende; men nu vare vi naaede til det Standpunkt at indbringe Lovforslag, der vare en Præmie for Dovensſtab. Det ærede Medlem skal ikke tage sig denne Bestyldning saa nær. Den har altsaa ikke alene staaet i Bladene, men er ogsaa fremsat her. Dermed er da heller ikke absolut udtalt, at det har været Forslagsstillerens Hensigt, at det skal være en saadan Præmie. Jeg skal forøvrigt uden at udtale mig yderligere om Lovforslagets Enkeltheder, med Hensyn til hvilke jeg nok tror, at der er Udſkilligt at rette, kun sige, at med en god Villie finder man nok Formen. Jeg skal som sagt ikke udtale mig yderligere, men blot bemærke, at fra 1874 ligger der et rigt Materiale ogsaa til denne Sags Behandling, og jeg tillader mig ogsaa at henviſe til det Forslag, der

gentagne Gange er indbragt her i Thinget, nemlig et Forslag om Understøttelses-kasser. Om det end ikke i Et og Alt kan bruges, er der dog adſkillige gode Momenter deri, og der har været andre Forslag i lignende Retning. Altsaa jeg anbefaler Lovforslaget til videre Fremme. Jeg finder den Tanke, som ligger deri, smuk og god, og jeg har ingen Tvivl om, at det har været Forslagsstillerens alvorlige Villie at give et Bidrag til, at ingen stræbſom Mand eller Kvinde skal falde det offentlige Fattigvæſen til Byrde. Lad os ikke tale altfor meget om Værdige eller Uværdige, det er ikke let her at gjøre Ret og Skjel til alle Sider, eller at se hvor megen Skyld Samfundet har i, at de som vi kalde Uværdige, ere komne til at staa som de staa. Jeg vil dog dermed ikke i mindſte Maade udtale, at vi skulle søge at redde de saakaldte Uværdige ud af Fattigvæſenet, det er, erkjender jeg, en uopnaelig Opgave. Da jeg i Halvfjerdsene ſit den haarde Kritik over mit Forslag, bad jeg Medlemmerne om at viſe god Villie til at finde noget bedre, jeg var villig til at lade mig rette, og saaledes siger jeg her: Lad os med god Villie se at gjøre, hvad vi kunne, ud af Forslaget, det er muligt, at Bestemmelserne skulle affatte anderledes, men lad os ikke uden videre komme med en saadan Dom, som den, det forekom mig, at det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) noget for raſt udſlyngede.

H. C. Holst: Jeg skal tage Hensyn til det fremrøkkede Standpunkt og søge at fatte mig saa kort som muligt. Det intereſſante Foredrag, som den høitærede Minister holdt, kom ganſte viſt mere ind paa en Side af Forslaget, som jeg ikke havde tænkt mig vilde være det Væſentligſte. Jeg maa erkjende, at det forekom mig, at Ministeren havde meget gode Grunde at anføre for, at man ved Grundloven var hindret i saaledes vilkaarlig ved almindelig Lov at bestemme Begrebet Fattigunderstøttelse, men paa den anden Side maa jeg give det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) Ret i, at i alt Fald tidligere Regjeringer ikke have haft den samme Mening. Derimod antager jeg, at den ærede Ministers Udvikling angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være muligt ved denne Lov at fastflaa en lovhjemlet Eftergivelsesret, kunde vække mere Tvivl om, hvorvidt det var ſtemmende med eller i Strid med Grundloven. Jeg skal imidlertid ikke nærmere indlade mig herpaa, fordi Lovforslaget efter min Mening i og for sig efter ſit Indhold har saadanne Mangler, at det Spørgsmaal ikke behøver